

גוויה נמשתה אהים. המשמרה פוענת: התאבדות. האב:

„בני נדיצה“

אדם זקן, מרוספטיבוש ועצובימבט סובב בשבועות האחרונים במערכות העתונים היומיים. בידיו נשא הודעה ופניה לציבור — אותה ביקש לפרסם תמורת תשלום. הצעה אחת בגיליון הנייר שהחזיק בידיו הספיקה לעובדי המערכות. הם דחו את האיש, בתירוץ כלשהו, התחמקו מפירסום הפנייה.

אחרון ביציו לא היה אחד המופרעים המרבים להטריד עיתונאים. הוא רק ביקש את עזרת הציבור בחיפוש אחרי מי שגרם למותו של בנו, משה. ב־12 לדצמבר 1960 בני ביציו משה יצא מביתו ביפו, סחנהדרויש, רח' 403 מס' 11. בשעה שבע בבוקר; וכל היום לא חזר. נאמר בהודעה, „למחרת בשעה שש בבוקר פניתי לתורן משטרת יהודה הלוי והוא הודיע לי כי בני טבע. אבל הוא לא טבע — אלא נרצח באכזריות, והוטל לים. הוכחה לכך יכולים לשמש בגריו אשר היו מוכתמים בדם.

„אני אדם פשוט, סנדלר לתיקוני נעלים, ובכל זאת אני מוכן לשלם לכל אדם שיעזור לי לדעת את האמת. האם מישהו ראה אותו ב־12 לדצמבר 1960 בני היה בן 26. בלונדיני, נמוך — גובהו 162 ס"מ.

„אני אינני מפלגתי, וכפי שצינתי אדם פשוט, ומאוד אודה לאדם שיעזור לי לפענח את התעלומה הזאת. כתובתי: ביציו אהרון, צירף לתיקוני נעלים. גיבעת הרצל 95 בתודה. אביו.“

הפניה המוזעזעת לא עוררה הדים. איש לא מצא עניין בזקן העני ובבנו המת. אף לא המשטרה, אשר גילתה אוישות מוחלטת. אוישות שהכריחה את האב הזקן והשבור לצאת ולבקש עזרה בחיצות העיר.

★ ★ ★

משה לא שב הביתה

מספר אהרון ביציו: כיום ראשון בבוקר יצא משה מהבית, כמו כל יום. כמה ימים קודם הוא אמר שלא רוצה יותר לעבוד במחסן של הביצים איפה שעבד כבר הרבה שנים וסחב ארגונים. אמרתי לו: בסדר, אתה לא רוצה יותר? כואב לך כבר הגב? לא צריך. תעשה לך חודש אחד חיפוש. אחר כך נראה מה יש. בערב הוא לא חזר. חיכיתי עד אחרי הצגה שנייה בסינמה ואחר כך עד אחרי הזמן של הבאלט של הקרנה. גם אז לא בא משה הביתה.

בשעה אחת בלילה לקחתי את האופניים והלכתי לחפש אותו. חשבתי אולי יהיה עלידי המקומות של הקבב, בתחנה המרכזית. כל ה־26 שנה שלו אף פעם לא נשאר בחוץ, בלילה, רק כשהיה בצבא. לפעמים היה אוהב לעבוד ולהסתכל, ככה סתם, על אנשים.

הוא לא היה שם. נסעתי באופניים לרחוב אלנבי. הוא לא היה על

כאן, בבית־הסוהר, משה ביציו? חשבתי אם אשאל בית־סוהר הוא לא יצחק ממני גם אם לא יהיה שם. השוטר הזה לא ידע כלום, אבל שוטר אחר שמסתובב שם בא אלי כששמע את השם. הוא שאל: „אתה מחפש את משה ביציו? הוא היה בסדר?“ והלך בפנים.

הלכתי אחריו. אמרתי לו: „תגיד לי אדוני, למה אתה שואל אם הוא היה בסדר? מה יש? תגיד לי, תגיד לי אני האבא שלו.“ השוטר שישב בכניסה נכנס. הם דיברו סיקרונדה אחת והשוטר הראשון בא ואמר לי: „אדוני, תלך ליהודה־הלוי, שם הם יודעים מה יש.“

ביהודה־הלוי היה סמל אחד בחוץ. שאלתי אם יש בבית־הסוהר שלהם בחור משה ביציו. הוא אמר שיש. הוא אמר לי לשבת. הראה לי תעודת־זהות וקופת חולים של משה. הם היו מלאים מים. הוא אמר לי: „הבן שלך זרק את עצמו לים.“

„מתי זה?“ שאלתי אותו. הוא אמר: „בחמש וחצי מצאנו אותו.“

השוטר אמר לי שהוא עכשיו במכון הפתולוגי, באבן כביר. הלכתי לשם. היה עוד סגור. כשבאתי הביתה שאלה ליוה, איפה משה. אמרתי לה שהוא בהדסה, שקיבל מכה ברגל מסכטי. בדיוק היתה אצלנו שכנה. סיפרתי לה מה אמר השוטר והיא אמרה שתלך אתי לאבן־כביר.

אמרתי לפקיד שאני רוצה לראות את הבחור שאמרו שזרק עצמו על הים. הפקיד אמר שאנשים מהמשפחה לא יכולים לראות. רק אנשים אחרים. השכנה אמרה שהיא לא יכולה לראות דברים כאלה. אמרתי שאני מוכרת לראות הבן שלי בעיניים שלי.

★ ★ ★

„דם חדש“

אחרי שאמר לי לחכות, דיבר בשפה אחרת עם מישהו בפנים, וקרא לי לבוא ולראות. לקחו הצידה וילון מחלון קטן ואמרו לי להסתכל. דרך הנוכחית ראיתי אותו. הוא שכב על עגלה, עם הבגדים. הפנים שלו, שהיו תמיד שמיים, היו עכשיו רוזים מאוד. מהעין השמאלית יצא דם כמו מים. הסתכלתי עוד קצת וראיתי שגם הבגדים עם הרבה דם. זה היה דם חדש. גם בצד על השערות הבלונדיניות שלו ראיתי דם.

שאלתי את הרופא מה קרה. הוא אמר שהילד שלי זרק עצמו על הים וזוה הוא מת.

עשיתי חשבון שאני מוכרח לקחת את הבגדים שלו. לדעת מה היה. לשים מודעה בעתון הבולגרי. שאלו אותי בעתון אם לכתוב שהוא זרק על הים או מת מסתורי. אמרתי לכתוב מסתורי. לא ידעתי באמת אם זרק עצמו על הים. למחרת בבית־הקברות רציתי לראות מקרוב את הבן

האב אהרון ביציו, סנדלר עני, שעלה מבולגריה אחרי קום המדינה, ידוע ביושרו. בידיו הוא מחזיק את הגופיה המגואלת בדם בנו בכורו, משה.

שלי, אבל האיש שעובד שם דחף אותי. אמר לי: „זה לא יפה, ואסור.“

כשעשינו את הלחיה היה שם בן־אדם אחד בלונדיני, לא מהמשפחה. היו רק כמה אנשים בלחיה ושאלו אותי כולם: „מי זה האיש?“ אמרתי שאני לא מכיר אותו. כולם אמרו לי ללכת לראות מי זה. שאלתי אותו: „אדוני, אתה חבר של הבן שלי?“ הוא אמר: „לא.“ שאלתי: „אתה מכיר משה?“ הוא אמר עוד פעם לא. זרק כמה פעמים אדמה והלך, ברח כמו ציפור. כמה מהדודים הלכו מהר לראות מי זה. אבל הוא כבר לא היה.

למחרת הלכתי לאבן־כביר לקבל את הבגדים של משה. הרגשתי כבר שלא רוצים שאני אדע מה קרה באמת. חשבתי אולי לא ירצו לתת לי הבגדים. חיכיתי עד שהרופאים וכולם הלכו. כאתי לפועל שמטאטא וביקשתי הבגדים של הבן שלי. הוא אמר שזה לא טוב. זה עם דם. אמרתי

האם ליה ביציו, שלא הסירה את בגדיה השחור רים מיום מותו של בנה, שותפה לדעת בעלה ועוזרת לו בחיפושיו, בסרבה להאמין כי בנה התאבד.

המדרכות, הייתי בדוונגוף ובשוק הכרמל — וחזרתי הביתה. חשבתי מה אשאל אותו ומה אגיד למשה בבית. איך שהוא לא חושב שאבא ואמא שלו דואגים בלילה שהוא לא בא. אבל לא יכולתי לשאול אותו. הוא לא היה בבית. אז כבר התחלתי לראו לו הרבה מאוד.

★ ★ ★

„זרק את עצמו לים“

שכחתי לנוח קצת ולחשוב מה לעשות. בהתחלה חשבתי לנסוע למשטרה, אבל תיכף אמרתי לי שלא כדאי. ידעתי שהם יגידו לי שם „מה יש, הוא ילד קטן?“ לא רציתי שיצחקו ממני. חיכיתי עד חמש בבוקר. לפני שש הייתי במשטרה ביפו. ישב שם בחור בלונדיני אחד, עלידי השולחן. שאלתי אותו: „אולי יש איזה בחור

הבן

חשה ביציו (26), פועל במחסן מיצים שקט וצנוע, הבכור משני בניו של הסנדלר, בתמונה האחרונה אשר צולמה לפני שנפטר בניסבות מיסתוריות.

אין דבר. זה לא מחולה, ואני בן־אדם עני, אני יכול לכנס אותם וללבוש בשבילי.

הוא הביא לי את הבגדים. ראיתי שהחולצה אינה בין הבגדים. ביקשתי גם את החולצה. עוד פעם הוא אמר שזה לא טוב, מלא דם. אמרתי: „אין דבר.“ אז הוא אמר שזרק החולצה לזבל. שאלתי איפה הזבל, אני אקח מהזבל, אין דבר. הוא אמר שהאוסו בא ולקח את הזבל. עשיתי חבילה מהבגדים שנתן לי והבאתי אותם לסנדלריה שלי שהאשה לא תראה ולא תהיה חולה מזה.

★ ★ ★

„פה לא ימצאו שום דבר“

אחרי יומיים הלכתי למשטרה, לשאול איך זה היה בדיוק. אני לא מאמין שמשש זרק עצמו על הים. הוא היה תמיד שקט. אף פעם לא אמר שום דבר רע. שאלתי את השוטר אם מצאו משהו. אז שמעתי מהשוטר דברים כאלה: „אני מצטרף שאתה אדם ללא אמצעים כס' פיים, ולא כדאי לך לבזבז כסף אחרי עורכי־דין, כי שום עיקבות לא תצא מזה. זה לא משטרה בולגרית. פה לא ימצאו שום דבר.“ לא עשו לי חקירה. לא שאלו אותי שום דבר על הבן שלי ועל החיים שלו ועל החברים שלו. בסוף התודש הזמינו אותי למשטרה, לתת לי את השעוץ של משה. בא איתי עורכי־דין. היה שם סמל אחד שמכיר את העורכי־דין. סיפר לו שהוא הוציא את משה מהמים. אמר שזה היה בארבע בבוקר. כששאל אותו העורכי־דין למה היו שם בארבע בבוקר, אמר הסמל שחיפשו גוויה אחרת, משובע ימים, ובמקום זה מצאו את משה ביציו.

אני כימעט בטוח שהמשטרה יודעת מה קרה כאן. זה למה שהם התנהגו אלי ככה כל הזמן. לא רצו לספר לי כלום ולא רצו לתת לי את הבגדים שלו ואת החולצה ורקו. הם אמרו לי: „אנחנו משתתפים בצערך, אבל אין לנו נקודה אחת איפה להתחיל בחקירה. אם היה לנו חוט אחד, אנחנו יכולים לעשות גדול גדול.“

ביקשתי קופי מהבדיקה באבן־כביר. אמרו לי שרק רופא או עורכי־דין מקבלים. ביקשתי עורכי־דין לכתוב. עד היום הוא לי קיבל תשובה.

הם לא עזרו לי, אבל נתנו לי עצה. הם אמרו לי: „אתה בן־אדם עני, לא כדאי לך לתת כסף לעורכי־דין בשביל שיצטוו בעניין הזה. הוא לא ימצא שום דבר.“ אמרתי להם: „תודה רבה בשביל העזרה הגדולה.“

אני רק רוצה לדעת אם היו מדברים ככה ומתנהגים ככה אלי אם לא הייתי סנדלר עני שעובד בצירף קטן מעץ, ולא מדבר טוב עברית. אני חושב שגם עני זה בן־אדם.

★ ★ ★

הנודד עם החבילה המגואלת ברב

ביציו שנואש מעזרת המשטרה סנבב בין כל מכריו ביפו וגולל בפניהם את סיפורו. אחד מהם נתן לו את כתובת היועץ המשפטי האדם האחרון המסוגל לעזור לו, לדבריו. תלך אליו, אולי שם לא יהיה חשוב שאתה עני, הציע לו הידיד.

השבוע נטל הסנדלר אהרון ביציו את חבילת הבגדים המוכתמים בדם, חיבר מכתב ליועץ המשפטי בירושלים ועלה לבירה לבקש את הצדק. משך כשעה סובב במשרד המשפטים. אמרו לו שהאיש הגדול איננו. רק לבסוף הסי כימ, מחוסר ברירה, למסור את המכתב לידי אחד הפקידים שהבטיח לעזור לו, אחרי ששמע את סיפורו.

„כמה ימים אחרי ביקורו בירושלים באה תגובת משה המשטרה: „לעת עתה אין כל חשד שהיה כאן מיקרה של אלימות. נמצאה סריטה קלה על המצח, שבאה כנראה מהסלעים. אבל מאחר שהאיש התחיל להשיע את סענותיו תיגבה המשטרה צדויות.“